

пробуденъ и явно насоченъ противъ фенерското духовенство, а тайно противъ турската властъ. Буйната младежъ пѣла вече бунтовнитѣ Чинтулови пѣсни, точела ножове и чистѣла пищови и пушки. Дръзкитѣ юнашки подвизи всрѣдъ града, подъ носа на властѣта, на младежитѣ Панайотъ Хитовъ, Хаджи Димитъръ и тѣхнитѣ другари били изразъ на повишения народенъ духъ. Това вдъхновявало, войнствено настроявало и другитѣ по смирени младежи, като Хаджи Киро. Отъ ранна възраст въ съприкосновение съ турцитѣ, изпитвайки всѣкидневно варварскитѣ имъ грубости и виждайки и чувайки злочинствата имъ, особно презъ време на Кримската война, отъ една страна и отъ друга и подъ влиянието на родната просвѣта и свободолюбнитѣ учители, Х. Киро билъ възбуненъ както противъ турцитѣ, тъй и противъ тѣхнитѣ сподвижници—развратнитѣ фанариоти духовници.

Тѣзи младежи, повечето ученици, между които и Хаджи Киро, въ войнствено настроение често отивали въ Балкана край града, въ Селището или въ Градището на връхъ Гаговецъ да играятъ на *талимъ*, т. е. да правятъ военни упражнения, както турскитѣ войници, които тѣ гледали и слушали, да се упражняватъ около абаджийскитѣ ханчета или казармитѣ, гдето квартирували. Тѣ излизали изъ града скритомъ единъ по единъ и въ Балкана играели съ пръчки, вмѣсто пушки, подъ командата, придружавана съ изсвирване отъ трѣба, на главатаря имъ Симеонъ Загорчето, който усвоилъ добре военнитѣ команди и упражнения, наблюдавайки войницитѣ край ханчетата, гдето наблизу живѣлъ. „*Силыхъ долду*“ (пълни орѣжието), „*атешъ тутъ*“ (огънь бий) и пр. се чували въ Балкана надъ града. Освенъ съ турски военни команди, игритѣ се съпровождали съ войнствено бунтовнитѣ пѣсни на учителя Чинтуловъ, отъ които еквали си-восинкавитѣ Сини камъни: „*Стани, стани, юнакъ балкански . . . Кжде си върна ти любовъ народна? Бой бой юнаци, дор'турчинъ победимъ, туй плѣме проклето, . . Драго ми е въ Балкана съ турчинъ да се бия*“... Усилни, ала сладки младежки години! Уви, отлетѣли! Сега ваша милъ споменъ, само въздишки изтрѣгва изъ старческитѣ гърди! . . .

Все тази вдъхновена младежъ, между която билъ и Хаджи Киро, изгонила презъ юлий 1859 год. гърка владика Кирилъ изъ черквата Св. Димитъръ и изъ града, тъй като не удовлетворилъ желанието имъ да се чете български въ черква.

Следъ като свършили училището и калфувалъ 3—4 години при брата си и съдружницитѣ му турци кожари, Хаджи Киро решилъ да си отвори самъ кожарница.—Предварително се допиталъ до тогавашнитѣ законоведци — султански *дворници* (капуджибашии) — Куто Карапанчевъ, Панайотъ Минковъ, Михалаки Гюлмезовъ и Стефанъ Саръивановъ, които намѣрили, споредъ Хатишерифа, че ималъ това право. Той отво-